A bolond falu

Ez a bolondos falu története. Ott olyan bolondos emberek laktak, hogy ollyant osztén a világon nem lehetett találni. No meg a bíró! Hát annak oszt párja nem vót. Hát egyik napon egy asszony elmegy a bíróhoz: -Jaj, bíró úr, lagzihó készülődünk, oszt só meg csak egy csepp van! Adjon má tanácsot, mit tegyünk? -Hát édes jányom, ha van egy csöpp sótok, a maradék sótokat vessétek el jó kövér fődbe, majd megszaporodik! Nos, más se köllött az asszonnak, nagyon megörült, megy haza nagy örömvel. Már a kaputól kajbál: -Hé ember, hozd a gereblyét meg az ásót! -Minek az te? -Most gyüvök a bíró úrtúl, azt mondja, hogy vessük el a sónkat, majd megszaporodik. Na, úgy is tettek, fölástak egy darabot a kertbe, elvették a sót, legereblyézték. Oly jó esős idők jártak akkorába, jó meleg vót, egy reggel megy ki az ember, hát: hát szépen zöldül, ahol elvették a sót. Nagyon megörült: -Hű, asszony, gyere csak! Kikelt a sónk! Nagy örömökbe még a szomszédból is átkajabálták a szomszédasszont: -Rozi te, gyere csak át, kikelt a sónk! Na, csipdosgattak belőle, nyalogatják - hű, ugye állott szaga vót. Csípte a nyelveket. -Hű te, ilyen kicsi, oszt má milyen jól csíp! De jól jártok vele, sok sótok lesz. Na biza várták, hogy majd a só fehéredik - nem fehéredett meg. Eljött a lagzi ideje. No ugye Sülde falujában kis házakat építettek, hát ugye a kis házra kis ajtót tettek. A menyasszony meg más falubúl hozták. No gyün elől a lakzis menet, nagy magos menyasszonyval, odaér: nem fér be az ajtón. Jaj, az örömanya elkezdett siránkozni: -Szent Isten, íllyen csúfságot, mit szólnak nekünk a faluba, hogy a menyasszony nem fér be az ajtón! Azt mondja a bíró nekik: -Hát nincs más, emberek-asszonyok, a lábát el köll vágni a menyasszonnak, majd oszt befér az ajtón! -Jaj, de-aszongya az ifjú -ha a lábát elvágjuk, hát akkor hogy megy be? - Hű, az ténleg nem jó! Aszongya a házigazda: -Nincs más, én veszem a baltát, kivágom az ajtót. -Jaj, mán a lagzi napján nincsen poloska a tyúkra! - megint mondja a másik. Hát azt mondja az egyik, a menyecske: -Nincs más, le köll vágni a menyasszonynak a fejit! -Jaj, mán a fejit mégse - mondja az örömanya -, hát nézzetek csak rá, hát a menyasszonynak a feje a legszebb! Hát az ténleg nem jó. Ott tanakodnak, ott jajgatnak. Nagyapám nagyapja is meg vót híva a Lagziba, az oszt mán nem bírta hallgatni őket. Aszongya: -Hát ide hallgassatok, hát hajoljon meg az a szép menyasszony, oszt majd befér az ajtón! Hát úgy is történt. Meghajult a menyasszony, szépen befért az ajtón. Jaj, megvót a nagy öröm! Nagyapám nagyapját a főhelyre ültették. Itatták-etették. -Igyon kend, egyék! De hogy hol született maga meg ez a nagy ész'? Hogy

ilyen szépet, jót ki tudott tanálni! Hát a bíró meg ül ottan hegyesen, olyan kényesen, egyszer kinéz az ablakon, aszongya: -Hű, emberek, nagy baj van! Nézzetek csak ki, hogy a templomunkot hogy benyőtte a bodza meg a csipkebokor! Azt onnan ki költ húzni! -Hát de hogy, bíró úr? -Hát én mán kigondoltam: az asszonyok lagzi után hazamennek, fonják a kötelet éjjel-nappal! Az emberek meg addig vetnek. Na, úgy is vót. Hazamentek az asszonyok, fontak kötelet. Mikor készen vót a nagy köteg, összedoboltatta a bíró az egész falu népit gyüjjenek össze! Összegyüttek, az a sok nép azt a nagy kötelet körültekerték a templomon, a tornyon, az egész falu belekapaszkodott, rángatták, a bíró meg vezényelt. -Hó-rukk! Egyszerre! Hát egyszer nagy csörrenés, elszakadt a kötet, rakásra estek. Jaj, alig bírtak fölkászmálódani. Na, mire fölkászmálódtak, ballagtak hazafelé, hát egyszer a bíró meglát egy nagy diófát, a sok dió húzta így az ágát egész a fődig. Aszongya: -Ide hallgassatok, emberek! Hát nem mehettek el a fa mellett, hát nézzetek csak erre a fára! Milyen szomjas. Ezt be köll húzni a patakba, oszt meg köll itatni! No, belekapaszkodott az egész falu. De aszongya a bíró: -Két ember menjen föl a fára! Meg jó megtolni! No, egyik aszondta: -Én nekem a fejem szédül. A másik: -Nekem a lábam fáj. Senki nem akart fölmenni. Vót ott egy jó derék ember, aszongya: -Majd fölmegyek én, bíró úr! Megtolom én azt a fát, mint annak a rendje! No, föl is ment a nagy ember a fára, a falu népe meg rángatta. Egyszer egy nagy reccsenés: a gally levágta az embernek a fejit, az ember leesett fej nélkül a fődre. Aszongya a bíró: -Emberek, asszonyok, vót-e ennek az embernek feje, mikor ez fölment a fára? Hát honnan tudjuk mink azt, bíró úr, hogy vót-e vagy nem vót'? - Hát senki nem tudta. Azt mondja a bíró: -Menjetek, kérdezzétek meg a feleségit! Hát elmennek: -Te Rózsi, vót-e az uradnak feje, mikor elment otthonrút? -Hát honnan tudjam én azt, hogy vót-e vagy nem vót? Hagyjad, majd megnézem a kalapját! Bemegy a házba, föltekint a fogasra: -Halljátok, nem felém én azt a kalapot sehol! Csak lehetett neki feje akkor mikor elment itthonrúl, csak a fejín vitte el azt a kalapot. No de hogy újra visszaértek, megtalálták bizony a fejet is, meg az embert is, eltemették. No de a bíró nem vesztette el a jókedvit. Azt mondja: -Hát ide hallgassatok: nekünk, ennek a falunak, Sülde falujának elsőnek köll lenni a vármegyénél! -De hogy, bíró úr? -Úgy, hogy fölmegyek a Holdra. -Jaj, bíró úr, hát az nagyon messze van! -Dehogy van messze, nézzetek csak oda a hegy tetejire! Hát akkor kelt fel a Hold, hát bizony közel vót a hegykő. -Hát oda hordókot kiguringatni arra a nagy hegyre, oszt akkor én fölmegyek a hordó tetejire, rakjuk a hordót mindig följebb, mindig följebb, oszt a végín a Holdon leszek, oszt elsők leszünk a vármegyénél. Na, úgy is vót. Másnap az egész falu tolta a hordókat ki a hegy tetejire. Rakták egymásra, a bíró meg mindig följebb. Mindig följebb. Na, elfogytak a hordók. Aszongya a bíró: -Hát halljátok, emberek, hát adjatok még

hordót! -Há nincs mán, bíró úr, honnan? -Hát nézzetek ott alulra, alattam azt a kettőt, az a kettő, arra mán semmi szükség nincsen! Hát kivették a két hordót. a bíró lezuhant, nyakát törte. De ha akkor a bíró le nem esett vóna, most a mese is tovább tartott vóna.